

Arrest

nr. 295 195 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage (Regus)
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 9 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 26 juli 2022 in Italië omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 5 september 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. Op 13 september 2022 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 20 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 282 874.

1.6. Op 7 maart 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat de genaamde / de persoon die verklaart te heten A.G.A. (...) geboren te M.T. (...), op (...)2003 van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Ethiopië het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 07.03.2023

Overwegende dat op 13/09/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Italië op grond van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening.)

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening(EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 20/09/2022 een beslissing 'bijlage 26^{quater}' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 07/03/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

Uit het verslag van de woonstcontrole van 21/10/2022 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene had zijn intake in het opvangcentrum Zaventem op 01/09/2022. Op 25/09/2022 ontvingen onze diensten al een mail van de advocaat van betrokkene met een nieuw adres waarop betrokkene zou verblijven: P. (...), 1060 Bruxelles. Op 19/09/2022 verliet betrokkene het opvangcentrum met eerdergenoemd adres als zijn nieuw privéadres. Betrokkene zijn bijlage werd hem in persoon betekend op 20/09/2022. op 21/10/2022 voerde de politie van PZ Midi een adrescontrole uit op eerdergenoemd adres. Op het adres zou een COHABS (habitation commune) aanwezig zijn, met een bel met camera en een gemeenschappelijke postbus en met tweeëntwintig namen op een plakkaat aan de muur. De naam van de betrokkene werd niet aangetroffen op het plakkaat. De politie kon ook geen contact leggen via de bel.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de

betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III- verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende Lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat" .

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats mee te delen en nam geen contact op met onze diensten. Hier uit blijkt betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en dus dient te worden besloten dat de betrokkene ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd te verlengen tot maximum 18 maanden."

1.7. Bij arrest nr. 295 194 van 6 oktober 2023 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de Franse taal als proceduretaal kiest, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 4, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het recht op een eerlijke administratieve procedure en van het hoorrecht. De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Na een theoretisch betoog over de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, het hoorrecht en artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“ > Moyens d’annulation sérieux : motivation erronée en droit et en fait

En date du 7 mars 2023, la partie adverse a décidé de proroger le délai de transfert sur base de l’article 29.2 du Règlement Dublin (UE) 604/2013 au motif que le requérant n’avait pas indiqué son nom sur la boîte aux lettres ; la partie adverse en a ainsi conclu que le requérant avait « disparu » ;

Or, le requérant a introduit un recours contre la décision « 26 quater » devant Votre Conseil ; que ce recours est actuellement pendant ; qu’il n’a jamais eu l’intention de quitter la Belgique étant donné qu’il a introduit un recours et que son conseil a signalé son adresse par un mail daté du 20 octobre 2022 ; qu’il n’a jamais eu l’intention de fuir d’autant qu’il est restée à l’adresse indiquée par son conseil et qu’il est toujours resté en contact avec son conseil ;

Le requérant fait valoir que, sans cette décision de prolongation de la période de transfert, la Belgique deviendrait responsable au bout de 6 mois, et serait donc responsable à l’expiration du délai de six mois, d’examiner le bien-fondé de la demande d’asile en application de l’article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

Que suite à la décision attaquée, la responsabilité de la Belgique est reportée, ce qui désavantage le requérant puisque la Belgique devrait être reconnue responsable pour examiner le bien-fondé de sa demande d’asile depuis le 13 mars 2023.

Que le requérant invoque notamment la violation du principe de bonne administration y compris le droit à un procès équitable, le devoir de diligence et le droit à être entendu ainsi que l’article 29 du règlement Dublin III.

Que son droit à être entendu a été méconnu parce qu’il n’a pas eu la possibilité effective de faire valoir son point de vue contre le défendeur qui a pris une décision uniquement sur base du fait que le requérant n’avait pas indiqué son nom sur la boîte aux lettres de l’adresse indiquée ;

Qu’il aurait pu faire valoir le fait qu’il ne se cachait pas puisque son adresse a été transmise au défendeur ;

Que la partie adverse ne motive pas valablement les raisons pour lesquelles elle considère le requérant comme en fuite ;

Qu'elle ne peut déduire que le requérant se soustrait aux autorités belges puisqu'il réside toujours en Belgique et a des contacts réguliers avec son conseil ; qu'il s'agit de conclusions hâtives et interprétatives ;

Que les motifs doivent être suffisants et que la décision doit énoncer clairement et sans équivoque le raisonnement de l'auteur de l'acte afin de permettre au destinataire de comprendre les véritables motifs et de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et pour permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Que le requérant se réfère à l'arrêt de la Cour de justice dans l'affaire Boudjlida du 11 décembre 2014, selon lequel l'obligation de motivation dans le cadre du droit d'être entendu s'explique notamment au paragraphe 38 où la Cour de justice déclare : "Que le droit d'être entendu implique également que les autorités publiques prennent en considération les observations de la personne concernée en fournissant soigneusement tous les détails pertinents du dossier et d'examiner la décision de manière impartiale et de motiver de manière détaillée la décision (voir les arrêts dans Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, point 14 et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50). L'obligation de motiver une décision d'une manière suffisamment précise et concrète pour permettre à la personne concernée et de comprendre pourquoi sa demande a été refusée est donc le corollaire du principe du respect des droits de la défense (Arrêt M., EU:C:2012:744, point 88)".

Que le requérant invoque, d'une part, que son droit d'être entendu a été méconnu parce qu'il n'a pas eu la possibilité effective de faire valoir son point de vue contre le défendeur qui a pris la décision querellée. S'il avait été entendu, il aurait pu expliquer qu'il ne se cachait pas, qu'il n'était pas en fuite d'autant qu'il séjournait au centre qui lui a été désigné.

Par ailleurs, le requérant estime que la décision de prorogation du délai de six mois à 18 mois est totalement disproportionnée et totalement abusive en ce qu'il ne s'est absolument pas caché.

La partie adverse a manqué à son obligation de motivation puisque les raisons pour lesquelles le défendeur le considère comme étant caché ne sont pas clairement exposées."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de artikelen 1, 4, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest en het recht op een eerlijke administratieve procedure schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening, en naar het feit dat de verzoekende partij (als) ondergedoken dient te worden beschouwd. De verwerende partij motiveert dat op 13 september 2022 een akkoord werd bekomen met lidstaat Italië op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening, dat de verzoekende partij uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden, dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal achttien maanden indien de verzoekende partij onderduikt, dat een lidstaat

die om één van de in artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening bedoelde redenen niet tot overdacht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn, dat de verzoekende partij op 20 september 2022 een beslissing "bijlage 26quater" werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, dat op 7 maart 2023 werd beslist om de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening omdat uit het verslag van de woonstcontrole van 21 oktober 2022 blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze, dat de verzoekende partij haar intake had in het opvangcentrum Zaventem op 1 september 2022, dat haar diensten op 25 september 2022 al een mail van de advocaat van de verzoekende partij ontvingen met een nieuw adres waarop de verzoekende partij zou verblijven: P., 1060 Brussel, dat de verzoekende partij op 19 september 2022 het opvangcentrum verliet met eerdergenoemd adres als haar nieuw privéadres, dat de bijlage van de verzoekende partij haar in persoon werd betekend op 20 september 2022, dat de politie van PZ Midi op 21 oktober 2022 een adrescontrole uitvoerde op eerdergenoemd adres, dat op het adres een 'COHABS' (habitation commune) aanwezig zou zijn met een bel met camera en een gemeenschappelijke postbus en met tweeëntwintig namen op een plakkaat aan de muur, dat de naam van de verzoekende partij niet werd aangetroffen op het plakkaat en dat de politie ook geen contact kon leggen via de bel. Er wordt verder gesteld dat het aan de verzoekende partij toekomt om concrete informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats, dat het niet aan de diensten van de verwerende partij toekomt om uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft, dat het wel de taak is van de diensten van de verwerende partij te bewerkstelligen dat de verzoekende partij binnen een termijn van zes maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, dat de diensten van de verwerende partij niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en) en hieromtrent steun vinden in de uitspraak van het Hof van Justitie in het arrest Jawo van 19 maart 2019, meer bepaald in overweging 61: *"Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III- verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende Lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat"*, dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meedeelde en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij, dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven en dus dient te worden besloten dat de verzoekende partij (als) ondergedoken dient te worden beschouwd en dat gelet op het voorgaande, de verantwoordelijke lidstaat in kennis dient te worden gesteld dat de overdracht van de verzoekende partij dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de verzoekende partij en dient te worden gevraagd te verlengen tot maximum achttien maanden.

Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de redenen waarom de verwerende partij meent dat zij ondergedoken is, niet duidelijk zijn uiteengezet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal achttien maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

3.7. In de bestreden beslissing wordt omtrent het onderduiken van de verzoekende partij concreet gemotiveerd als volgt:

“Uit het verslag van de woonstcontrole van 21/10/2022 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene had zijn intake in het opvangcentrum Zaventem op 01/09/2022. Op 25/09/2022 ontvingen onze diensten al een mail van de advocaat van betrokkene met een nieuw adres waarop betrokkene zou verblijven: P. (...), 1060 Bruxelles. Op 19/09/2022 verliet betrokkene het opvangcentrum met eerdergenoemd adres als zijn nieuw privéadres. Betrokkene zijn bijlage werd hem in persoon betekend op 20/09/2022. op 21/10/2022 voerde de politie van PZ Midi een adrescontrole uit op eerdergenoemd adres. Op het adres zou een COHABS (habitation commune) aanwezig zijn, met een bel met camera en een gemeenschappelijke postbus en met tweeëntwintig namen op een plakkaat aan de muur. De naam van de betrokkene werd niet aangetroffen op het plakkaat. De politie kon ook geen contact leggen via de bel.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III- verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende Lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat" .

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats mee te delen en nam geen contact op met onze diensten. Hier uit blijkt betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en dus dient te worden besloten dat de betrokkene ondergedoken dient te worden beschouwd.”

Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen die uitsluitend is gebaseerd op het feit dat zij haar naam niet had vermeld op de brievenbus van het aangegeven adres. Er wordt immers ook gemotiveerd dat uit het verslag van de woonstcontrole van 21 oktober 2022 blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze, dat op het door de verzoekende partij opgegeven privéadres een COHABS aanwezig is met een bel met camera en een gemeenschappelijke postbus en met tweeëntwintig namen op een plakkaat aan de muur, dat de naam van de verzoekende partij niet werd aangetroffen op het plakkaat en de politie geen contact kon leggen via de bel, dat het aan de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de diensten van de verwerende partij toekomt uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet verblijft, dat de diensten van de verwerende partij niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en), dat zij geen andere verblijfplaats meedeelde en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij en dat hieruit blijkt dat zij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven en (als) ondergedoken dient te worden beschouwd.

3.8. Waar de verzoekende partij stelt dat zij bij de Raad beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26^{quater}, dat dit beroep momenteel hangende is, merkt de Raad op dat het beroep tegen de bijlage 26^{quater} van 20 september 2022 bij het arrest nr. 295 194 van 6 oktober 2023 door de Raad werd verworpen.

De verzoekende partij betoogt dat zij nooit de intentie heeft gehad België te verlaten gezien het feit dat zij beroep heeft ingesteld en dat haar raadsman bij e-mail van 20 oktober 2022 haar adres heeft doorgegeven, maar gaat eraan voorbij dat in de thans bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat zij de intentie heeft gehad België te verlaten, doch wel dat zij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze, geen andere verblijfplaats meedeelde en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij, en de verwerende partij hieruit afleidt dat zij buiten het bereik van haar diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd. Het betoog van de verzoekende partij waarmee zij tracht aan te tonen dat zij nooit de intentie heeft gehad België te verlaten, is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij nooit de intentie heeft gehad te vluchten gezien het feit dat zij op het door haar raadsman aangegeven adres is gebleven en steeds met hem in contact is gebleven, merkt de Raad vooreerst op dat de bewering van de verzoekende partij dat zij steeds op het door haar raadsman aangegeven adres – dat, zo blijkt uit het onbetwiste motief van de bestreden beslissing, P., 1060 Brussel is – is gebleven voorbij gaat aan de vaststellingen in het “*rapport administratif interne*” van 21 oktober 2022, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, blijkt uit voornoemd verslag immers dat de politie van PZ Midi op 21 oktober 2022 een adrescontrole uitvoerde op voornoemd adres, dat op het adres een ‘COHABS’ (habitation commune) aanwezig zou zijn met een bel met camera en een gemeenschappelijke postbus met tweeëntwintig namen op een plakkaat aan de muur, dat de naam van de verzoekende partij niet werd aangetroffen op het plakkaat en dat de politie ook geen contact kon leggen via de bel. Door louter te beweren dat zij op het door haar raadsman aangegeven adres is gebleven, maakt zij niet concreet aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat uit het verslag van de woonstcontrole van 21 oktober 2022 blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze, dat het aan de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de diensten van de verwerende partij toekomt uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet verblijft, dat de diensten van de verwerende partij niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en), dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meedeelde en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij en dat hieruit blijkt dat zij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven en (als) ondergedoken dient te worden beschouwd. Hierbij merkt de Raad nog op dat het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is om indien uit de woonstcontrole blijkt dat meerdere mensen samenwonen op één verblijfsadres, er geen contact kan worden gelegd via de bel met camera en de naam van de verzoekende partij niet vermeld staat op het plakkaat bij de gemeenschappelijke postbus, te oordelen dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij te blijven. Immers toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze in voormelde omstandigheden de verwerende partij haar op de verblijfplaats kan aantreffen of waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende partij effectief op het door haar opgegeven privéadres verblijft. De verzoekende partij licht verder ook niet toe waarom uit het loutere gegeven dat zij steeds met haar raadsman in contact is gebleven, wat overigens geenszins wordt gestaafd met enig begin van bewijs, zou blijken dat zij nooit de intentie heeft gehad te

vluchten. De Raad ziet ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij dit betoog, nu zij het motief in de bestreden beslissing dat de diensten van de verwerende partij niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van haar beweegreden inzake haar verblijfplaats(en), geenszins betwist. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het loutere gegeven dat de verzoekende partij steeds in contact is gebleven met haar raadsman nog niet aantoon dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te besluiten dat de verzoekende partij buiten het bereik van de verwerende partij poogt te blijven en (als) ondergedoken dient te worden beschouwd.

3.9. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat België, zonder de bestreden beslissing, na zes maanden verantwoordelijk zou worden en dus bij het verstrijken van de termijn van zes maanden verantwoordelijk zou zijn voor het onderzoek ten gronde van haar asielaanvraag, overeenkomstig artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening. Zij stelt dat het haar benadeelt dat de verantwoordelijkheid van België ten gevolge van de bestreden beslissing wordt uitgesteld, aangezien België sinds 13 maart 2023 verantwoordelijk had moeten worden geacht voor de inhoudelijke behandeling van haar asielaanvraag.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat Italië zich akkoord heeft verklaard met het terugnameverzoek op 13 september 2022. Bijgevolg verstreek de termijn van zes maanden waarbinnen de verwerende partij ertoe was gehouden de verzoekende partij over te dragen aan Italië in principe op 13 maart 2023. Echter op 7 maart 2023 besliste de staatssecretaris dat de verzoekende partij als ondergedoken kon worden beschouwd en dat bijgevolg de overdrachtstermijn tot achttien maanden kon verlengd worden. De verzoekende partij maakt, mede gelet op wat voorafgaat en op hetgeen wat volgt, niet aannemelijk dat de motieven van de thans bestreden beslissing van 7 maart 2023 foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening zijn, zodat niet blijkt dat België sinds 13 maart 2023 verantwoordelijk had moeten worden geacht voor de inhoudelijke behandeling van haar asielaanvraag, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

In zoverre zij met voormeld betoog enkel wenst aan te tonen dat de bestreden beslissing haar benadeelt, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet wordt betwist.

3.10. De verzoekende partij stelt dat haar recht om te worden gehoord geschonden is omdat zij niet daadwerkelijk de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt kenbaar te maken tegenover de verwerende partij die de bestreden beslissing enkel heeft genomen op grond van het feit dat zij haar naam niet op de brievenbus van het opgegeven adres had vermeld, dat zij had kunnen aanvoeren dat zij niet ondergedoken was, aangezien haar adres aan de verwerende partij was doorgegeven, dat indien zij gehoord was geweest, zij had kunnen uitleggen dat zij niet ondergedoken was, dat zij niet op de vlucht was, te meer daar zij in het voor haar bestemde centrum verbleef.

3.11. De verzoekende partij beroept zich op het recht om te worden gehoord. Dit recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De hoorplicht naar Unierecht houdt het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en

onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een beslissing houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer opgelegd, in toepassing van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.12. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partij dergelijke informatie had kunnen verschaffen. Zij stelt dat zij had kunnen aanvoeren dat zij niet ondergedoken was, aangezien haar adres aan de verwerende partij was doorgegeven en dat zij had kunnen uitleggen dat zij niet ondergedoken was, dat zij niet op de vlucht was, te meer daar zij in het voor haar bestemde centrum verbleef. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing geenszins wordt betwist dat de verzoekende partij haar adres aan de verwerende partij had doorgegeven. Er wordt immers gemotiveerd dat de diensten van de verwerende partij op 25 september 2022 al een mail van de advocaat van de verzoekende partij ontvingen met een nieuw adres waarop zij zou verblijven: P., 1060 Brussel. Het gegeven dat de verzoekende partij 'een' adres heeft opgegeven, verhindert op zich nog niet dat de verwerende partij vaststelt dat de verzoekende partij is ondergedoken omdat zij niet op het opgegeven adres kan worden teruggevonden zonder een nieuw verblijfsadres te hebben meegedeeld en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij. Met haar betoog dat zij had kunnen uitleggen dat zij niet ondergedoken was, dat zij niet op de vlucht was, te meer daar zij in het voor haar bestemde centrum verbleef, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen op 7 maart 2023 naar aanleiding van de woonstcontrole op 21 oktober 2022, aldus op een datum waarop de verzoekende partij, volgens de e-mail van haar advocaat, al op een privéadres verbleef, met name P., 1060 Brussel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoekende partij of haar advocaat na deze e-mail en voor het nemen van de bestreden beslissing nog een ander adres kenbaar maakten aan de verwerende partij, of dat zij zich terug in een centrum bevond. De verzoekende partij had dus bij een gehoor naar aanleiding van het nemen van de

bestreden beslissing geenszins correct kunnen naar voren brengen dat zij in het voor haar bestemde centrum verbleef.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De Raad acht het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit voornoemde vaststellingen in de bestreden beslissing af te leiden dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven en ondergedoken beschouwd dient te worden, minstens slaagt de verzoekende partij er door louter het tegendeel te beweren, met name dat zij niet ondergedoken was en dat zij niet op de vlucht was, niet in om het tegendeel concreet aannemelijk te maken. Met voorgaand betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

3.13. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.14. Met het betoog dat niet kan worden afgeleid dat zij zich aan de Belgische autoriteiten onttrekt aangezien zij nog steeds in België verblijft en regelmatig contact heeft met haar raadsman, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit het verslag van de woonstcontrole van 21 oktober 2022 blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze, dat het aan de verzoekende partij toekomt om concrete informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de diensten van de verwerende partij toekomt om uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft, dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meedeelde en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij, motieven die zij, mede gelet op wat voorafgaat, geenszins weerlegt of ontkracht. De Raad acht het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van voornoemde vaststellingen te besluiten dat de verzoekende partij buiten het bereik van haar diensten poogt te blijven en (als) ondergedoken dient te worden beschouwd, minstens toont de verzoekende partij met de loutere bewering dat zij nog steeds in België verblijft en nog regelmatig contact heeft met haar raadsman, het tegendeel niet aan. De Raad merkt in dit verband nog op dat het loutere gegeven dat de verzoekende partij in België verblijft en regelmatig contact heeft met haar raadsman niet uitsluit dat zij, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven en (als) ondergedoken dient te worden beschouwd, minstens toont de verzoekende partij met voorgaand betoog het tegendeel niet aan.

3.15. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beslissing om de termijn van zes maanden tot achttien maanden te verlengen, volstrekt onevenredig en volstrekt onrechtmatig is of gebaseerd is op overhaaste en interpretatieve conclusies noch dat de verwerende partij de redenen om haar als ondergedoken te beschouwen niet rechtsgeldig motiveert.

3.16. Een schending van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER